

Книга Даниїла — номер сто двадцять п'ять

Розкриття пророчого сенсу: тлумачення Даниїла 11:40 та його наслідки для сучасного християнства

Jeff Pippenger
2024-03-09

Сороковий вірш одинадцятого розділу книги Даниїла починається в час кінця, але цей вірш визначає два «часи кінця» і тим самим дозволяє досліднику пророцтв зіставити перший час кінця з другим часом кінця. Коли робиться таке застосування, лінія історії міллеритів, що почалася 1798 року, йде паралельно історії Сполучених Штатів у 1989 році. Ці дві лінії визначають лінію істинного протестантського рога і лінію республіканського рога звіра із землі з тринадцятого розділу книги Об'явлення. Обидві лінії починаються в час кінця 1798 року, а час кінця 1989 року лише доповнює й дає друге свідчення віх істини, розкритих у цьому вірші.

Рух третього ангела з'явився 22 жовтня 1844 року, але був відкладений через семирічний бунт 1856–1863 років. Прихід третього ангела повторився 11 вересня 2001 року. 1863 рік був типізований першою стоянкою стародавнього Ізраїлю в Кадеші та бунтом десяти розвідників, а 11 вересня 2001 року було типізоване останньою стоянкою стародавнього Ізраїлю в Кадеші та бунтом Мойсея. Бунт 1863 року символізував перший бунт у Кадеші, що призвів до вироку смерті в пустелі. Бунт 11 вересня 2001 року символізував останній бунт у Кадеші, що спричинив смерть керівництва лаодикійського адвентизму.

Зішестя ангела 11 серпня 1840 року, яке поклато початок рухові 1840–1844 років, який сестра Вайт назвала славним проявом Божої сили, послужило прообразом 11 вересня 2001 року і вказало на славний прояв Божої сили.

Ангел, який приєднується до проголошення вістки третього ангела, має осяяти всю землю своєю славою. Тут передвіщається справа світового розмаху й небувалої сили. Адвентний рух 1840–44 років був славним виявом Божої сили; вістка першого ангела була донесена до кожної місіонерської станції у світі, а в деяких країнах спостерігався найбільший релігійний інтерес, який будь-де було засвідчено від часів Реформації XVI століття; але все це буде перевершено могутнім рухом, пов'язаним з останнім попередженням третього ангела.

Перший прихід третього ангела 22 жовтня 1844 року (перший Кадеш) мав завершити діло, але Божий народ вирішив обрати нового провідника і повернутися до Єгипту. До 1863 року вони «відбудували Єрихон», замість того, щоб брати участь у Божому ділі зі зруйнування стін Єрихона. Тому вони були прокляті на смерть у пустелі.

Того часу Ісус Навин закликав їх, кажучи: Проклятий перед Господом той чоловік, який встане та відбудує це місто, Єрихон: на своєму первістку він закладе його підвалини, а на своєму наймолодшому синові поставить його брами. Ісус Навин 6:26.

Як і у випадку зі стародавнім Ізраїлем під час першого Кадешу, який відкинув звістку Ісуса Навина та Халева, бунт сучасного Ізраїлю під час першого Кадешу (1863) накликав на нього прокляття Ісуса Навина. Коли 11 вересня 2001 року (останній Кадеш) повернувся третій ангел, розпочалася завершальна праця, що передує тому, як Бог повалить Єрихон та його стіни.

22 жовтня 1844 року знаменує прихід третього ангела і тим самим знаменує прихід неділі, що невдовзі настане в останні дні. 1863 рік знаменує завершення випробувального періоду третього ангела, який розпочався 22 жовтня 1844 року. Отже, 1863 рік є символом недільного закону, що невдовзі настане, бо Ісус завжди показує кінець через початок. У 1863 році нація була поділена на два класи, і так само під час недільного закону будуть виявлені два класи.

Випробувальний період третього ангела в історії міллеритів розпочався у 1844 році й закінчився у 1863 році, і початок, і кінець були позначені недільним законом останніх днів. В історії між початком (1844) і завершенням (1863) є повстання міллеритського руху (1856). Отже, цей період має ознаку «Правди». Повернення до Кадешу вдруге 11 вересня 2001 року означає початок процесу випробування третього ангела, який завершиться невдовзі прийдешнім недільним законом, як це типологічно представлено 1863 роком.

Від того недільного закону і аж доки не закінчиться час випробування для людства, Єрихон і його стіни будуть повалені згідно з виконавчим судом над блудницею Вавилону, який представлений у тій історії. Сороковий вірш починається 1798 року і завершується недільним законом, що незабаром настане, у сорок першому вірші. Час кінця в 1798 році представляє внутрішню лінію Божої церкви, починаючи з міллеритів руху першого ангела і аж до руху третього ангела та ста сорока чотирьох тисяч. Усе в одному вірші.

Війна північного царя, що почалася з піднесення південного царя у 1798 році, була доведена до завершення у 1989 році, коли південний цар був переможений союзом п'ятого та шостого царств біблійного пророцтва. Війну північного царя і південного царя, що почалася у 1798 році, міллеріти визнали війною проти Риму, який вони розглядали як просто дві спустошувальні сили — язичництво і папізм. Коли війна закінчилася у 1989 році, були залучені всі три спустошувальні сили, і це позначило початок пророчої ілюстрації тих трьох сил, які ведуть світ до Армагеддону, що географічно представлений у сорок п'ятому вірші одинадцятого розділу Даниїла.

Вірші з сорокового по сорок п'ятий окреслюють пророчну динаміку трьох сил, які призводять Папу до його кінця між морями та прекрасною святою горою. Правильно зрозуміла пророча історія, представлена у сорок першому вірші, включає вірші з сорок першого по сорок четвертий.

Тому, починаючи від часу кінця у 1989 році, разом із другим свідком 1798 року, які позначають початок і кінець війни між царем півдня та царем півночі, вірші 41–44 вказують на потрійний союз папства, смертельна рана якого зцілена, а у 45-му вірші воно приходить до свого кінця. Ці вірші, розглянуті з такої перспективи, подають історію, зовнішню щодо

Божої церкви, як це також відображено у взаємозв'язку між сімома печатами та сімома церквами в книзі Об'явлення.

Лінія пророчої історії, представлена 1798 роком, передусім відображає слідчий суд, а лінія, що починається в тій самій точці в 1989 році, передусім відображає виконавчий суд. 1798 передусім підкреслює служіння посланця, який готує шлях для Посланця Заповіту, а 1989 передусім підкреслює служіння посланця Іллі.

Починаючи з 1798 року, коли книга Даниїла була розпечатана, відбувається зростання пізнання пророчої історії, у якій Христос вводить Свій народ у завітні стосунки, що здійснюють постійне поєднання божественного з людським. Цей завіт останніх днів неодноразово окреслюється в Писанні.

Ось, надходять дні, говорить Господь, коли Я укладу новий заповіт з домом Ізраїля та з домом Юди: не такий, як заповіт, що Я уклав із їхніми батьками того дня, коли Я взяв їх за руку, щоб вивести їх із землі Єгипетської; той Мій заповіт вони порушили, хоча Я був їм Мужем, говорить Господь; але оце буде заповіт, який Я укладу з домом Ізраїля: після тих днів, говорить Господь, владу Закон Мій у їхнє нутро і напишу його на їхніх серцях; і буду їм Богом, а вони будуть Моїм народом. І не навчатимуть більше кожен свого ближнього та кожен свого брата, кажучи: Пізнайте Господа; бо всі Мене пізнають, від найменшого до найбільшого, говорить Господь; бо прошу їхню беззаконність, і гріха їхнього більше не згадаю. Єремії 31:31–34.

Усі пророки вказують на останні дні, і вислів «останні дні» в пророцтві означає період суду. Перший ангел прийшов у 1798 році, в час кінця, щоб оголосити про відкриття суду в 1844 році, що також є настанням останніх днів. Останні дні — це Єремієві «дні», які настануть, коли Бог «простить» «беззаконня» і «більше не згадає» гріхів Свого народу. Це діло звершується Христом як Первосвященик в антитипічний День викуплення, під час «останніх днів».

Якби адвентизм міллерітів вірою продовжував ходити у зростаючому світлі звістки третього ангела, що прийшла 22 жовтня 1844 року, вони вже були б у своєму вічному домі з Ісусом. Саме це має на увазі Єремія, коли каже: «після тих днів». «Ті дні» — це пророчі періоди, які привели до 1844 року і в ньому завершилися. Це ті «дні», на які посилається дванадцятий розділ книги Даниїла.

А ти йди своїм шляхом аж до кінця: бо ти спочинеш, і постанеш у своєму жеребі наприкінці днів. Даниїла 12:13.

Наприкінці днів, або, як каже Єремія, «після тих днів», Христос задумав покласти Свій закон у нутро Свого народу й написати Свій закон на їхніх серцях. Нутро — нижча природа, або, як називає її Павло, плоть, а серце — вища природа. Заповіт обіцяє дати Його народові новий розум при наверненні, а нове тіло — під час Другого Пришестя. Людство впало разом з Адамом, який був створений за Божим образом і мав вищу та нижчу природу. Заповіт Христа полягає в тому, щоб викупити людство, з його двоїстою природою, від прокляття гріха.

В останні дні історії цієї землі Божий завіт із Його народом, що дотримується Його заповідей, буде відновлений. "Того дня Я укладу для них завіт із звірами польовими, і з птахами небесними, і з плазунами землі: і зламаю лук і меч, і війну вилучу з землі, і дам їм лежати безпечно. І Я заручу тебе Собі навіки; так, заручу тебе Собі в праведності й у суді, і в ласці, і в милосерді. Я навіть заручу тебе Собі у вірності; і ти пізнаєш Господа."

І станеться того дня, — говорить Господь, — Я відповім, Я відповім небесам, а вони дадуть відповідь землі; і земля відповість зерну, вину та олії; а вони дадуть відповідь Єзреєлові. І посію її для Себе на землі; і змилюся над тією, що не одержала милості; і скажу тим, що не були Моїм народом: Ви — Мій народ; а вони скажуть: Ти — мій Бог.' Осія 2:14-23.

'Того дня, . . . останок Ізраїля, і ті, що вціліли з дому Якова, . . . покладатимуться на Господа, Святого Ізраїлевого, в істині.' Ісаї 10:20. Із 'кожного народу, і племені, і язика, і люду' знайдуться ті, хто з радістю відгукнеться на звістку, 'Бійтеся Бога і віддайте Йому славу; бо надійшла година Його суду.' Вони відвернуться від усякого ідола, що прив'язує їх до цієї землі, і будуть 'поклонятися Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод.' Вони звільняться від усяких пут і стануть перед світом як пам'ятники Божої милості. Слухняні кожній Божій вимозі, вони будуть визнані ангелами й людьми як ті, що 'додержують Божих заповідей і мають віру Ісуса.' Об'явлення 14:6-7, 12.

'Ось приходять дні, — говорить Господь, — коли орач наздожене женця, а топчій винограду — сівача; і гори капатимуть солодким вином, і всі пагорби попливуть. І поверну долю Мого народу Ізраїля, і вони відбудують спустошені міста та оселяться в них; і насадять виноградники й питимуть їхнє вино; також закладуть сади й їстимуть їхні плоди. І насаджу їх на їхній землі, і вони більше не будуть вирвані зі своєї землі, яку Я дав їм, — говорить Господь, Бог твій. Амоса 9:13–15.' Review and Herald, 26 лютого 1914 р.

Коли Єремія говорить «після тих днів», «дні», що передували праці, представленій раптовим приходом Христа до Його храму, щоб очистити його, були пророчими періодами, які закінчилися у 1798 і 1844 роках. Кінець тих пророчих днів (періодів) означив сорок шість років, упродовж яких Христос зводив храм міллеритів, а коли Він раптово прийшов 22 жовтня 1844 року, Він виконував третій розділ Малахії, який Він також виконав, коли очищав храм на початку і в кінці Свого служіння.

«Очищаючи храм від продавців і покупців цього світу, Ісус оголосив Свою місію — очистити серце від скверни гріха — від земних бажань, егоїстичних пожадань, злих звичок, що розтлівають душу. Цитується Малахії 3:1–3». Бажання віків, 161.

І «після тих днів» Христос мав намір очистити храм, який Він спорудив, що символізував Його діло очищення сердець Його народу від скверни гріха, або, як каже Єремія, написання Його закону на серцях і у нутрах.

Бо, дорікаючи їм, Він каже: Ось настають дні, — говорить Господь, — коли Я укладу новий заповіт з домом Ізраїля та з домом Юди; не такий, як заповіт, що його Я уклав із

їхніми батьками в день, коли взяв їх за руку, щоб вивести їх із землі Єгипетської; бо вони не дотрималися Мого заповіту, і Я не зважав на них, — говорить Господь. Бо це той заповіт, який Я укладу з домом Ізраїля після тих днів, — говорить Господь: Я владу Мої закони в їхній розум і напишу їх на їхніх серцях; і Я буду їм Богом, а вони будуть Мені народом. Євреїв 8:8–10.

Вислів «ті дні» означав для Даниїла «кінець днів», що завершився у 1798 і 1844 роках. Лінія протестантського рога, що починається 1798 року в сороковому вірші одинадцятого розділу книги Даниїла, підкреслює завітні взаємини, які встановлюються зі ста сорока чотирма тисячами. Єврейське слово «жереб» — це маленький камінчик, який використовували для визначення долі людини. Даниїлові було сказано піти й спочити (у смерті) до «кінця днів», коли, у 1844 році, розпочнеться суд і буде визначена його доля.

А ти йди своїм шляхом аж до кінця: бо ти спочинеш, і постанеш у своєму жеребі наприкінці днів. Даниїла 12:13.

«Дні» «кінця днів» означають пророцтва про час, що закінчилися 1844 року, бо після того пророчого часу вже не буде. Дві тисячі триста років, що становили видіння «*marah*», яке означало раптову появу Христа в Його святині, тоді завершилися, і дві тисячі п'ятсот двадцять років останнього гніву також закінчилися, так само, як дні першого гніву закінчилися у «час кінця» 1798 року. Вислів «після тих днів», про який говорить Єремія, згодом розглянув Павло. Павло двічі посилається на слова Єремії «після тих днів», бо він не просто говорить про заповіт, який мав бути встановлений «після тих днів», а що важливіше, окреслює служіння Христа як Первосвященника.

Бо одним приношенням Він навіки вдосконалив освячуванних. Про це свідчить нам і Святий Дух, бо після того, як раніше сказав: Ось завіт, який Я укладу з ними після тих днів, говорить Господь: владу закони Мої в їхні серця, і в їхніх думках напишу їх; і гріхів їхніх та беззаконь їхніх Я не згадаю більше. А де є прощення цих, там більше немає приношення за гріх. Отже, браття, маючи відвагу входити у Святиню кров'ю Ісуса, шляхом новим і живим, який Він відкрив для нас через завісу, тобто Своє тіло, і маючи первосвященника над домом Божим. До Євреїв 10:14–21.

Двісті двадцять років, що пов'язують пророцтво про видіння *marah* явлення Христа з пророцтвом на дві тисячі п'ятсот двадцять років про видіння *chazon* пророчої історії, пов'язують початок цих двох пророчих періодів символічним зв'язком, який уособлює поєднання людського з божественним, що є ділом, яке Христос звершує в очищенні, що відбувається під час руху третього ангела, і яке завершується завітом, який Він укладає зі ста сорока чотирма тисячами.

Видіння *chazon*, яке ілюструє потоптання храму, є видінням про людство, яке було потоптане гріхом від непослуху Адама в Едемському саду; а видіння *marah*, яке ілюструє справу Христа з відновлення та очищення храму, обидва сповнилися 22 жовтня 1844 року. Існують два 2520-річні пророцтва Божого гніву, що означають потоптання війська та святині.

Обидва ті пророцтва відображають погання людства, яке має бути відновлене через видіння *marah*. Ті два вияви Божого гніву проти Його народу репрезентують гнів на упале людство, яке буде врятоване й відновлене лише ділом Христа у відбудові та очищенні занепаłego храму.

Два обурення уособлюють вищу та нижчу природу людства. Під час падіння Адама нижча природа здобула перевагу над вищою, а задум Христа щодо людей полягав у тому, щоб вища природа панувала над нижчою. Під час падіння Адама вища природа піддалася пожадливістю нижчої природи, і Божий задум було перевернуто. Саме це маєтсья на увазі під біблійним «наверненням». Навернутися означає відновити вищу природу в її панівному становищі над нижчою природою. Навернути — це обернути навпаки або перевернути з ніг на голову.

Перший гнів проти північного царства був гнівом проти нижчої природи, яка при гріхопадінні підкорила собі вищу природу. Той гнів був першим, бо Христос взявся за діло відкуплення саме там, де воно вперше почалося, а почалося воно з пожадливістю нижчої природи, яка була пожадливістю апетиту. Христос розпочав Своє діло сорокаденним постом.

«Христос знав, що для того, щоб успішно здійснювати план спасіння, Він повинен розпочати працю викуплення людини саме там, де почалася руїна. Адам упав через потурання апетиту. Щоб вкарбувати людині її обов'язок коритися Божому закону, Христос розпочав Свою викупну працю з реформування фізичних звичок людини. Занепад доброчесності й виродження людського роду здебільшого зумовлені потуранням зіпсованому апетиту». Свідчення, том 3, 486.

Друге обурення було спрямоване проти вищої природи, представлені південним царством, де розташований Єрусалим — місто, яке Бог обрав, щоб там поставити Своє Ім'я. 22 жовтня 1844 року діло, яке Христос мав намір звершити, і діло, яке Він нині звершує, представлені двома палицями Єзекіїля.

Коли дві палиці Єзекіїля з'єднуються разом в одну палицю назавжди, це вказує на завіт, у якому Христос назавжди усуває гріх зі Свого народу, і вища та нижча природи повертаються до належного ієрархічного порядку, і люди знову стають цілісними. У невідродженому стані нижча природа людини, представлена першим обуренням, панувала над вищою природою людини, представлені останнім обуренням. Отже, перше обурення було проти північного царства, яке географічно було «над» південним царством.

Двісті двадцять років, які пов'язують два видіння *marah* і *chazon* із Божеством і людством у їхніх спільних витоках, у підсумку обидва зливаються в один жезл, коли Христос завершує працю третього ангела зі ста сорока чотирма тисячами. Це пророцтво останнього гніву проти південного царства, поєднане з пророцтвом про явлення у 1844 році, бо завіт дарує новий розум під час навернення, але нове тіло (північне царство) відновлюється лише під час другого пришествя в мить ока.

Сороковий вірш одинадцятого розділу книги Даниїла визначає обидва «часи кінця» і, роблячи це, підкреслює внутрішню та зовнішню лінії пророчої історії впродовж історії земного звіра з тринадцятого розділу книги Об'явлення. Істини, які розкриваються в цьому вірші, представляють як внутрішні, так і зовнішні лінії істини, які Христос прийшов визначити та звершити в Своему народі. Істина, що людська природа, поєднана з божественною, не грішить, представлена у світлі, пов'язаному з наслідками розкриття знання, і становить внутрішню істину Божого народу в останні дні. Світло, представлене війною між силами, які ведуть світ до Армагеддону, є зовнішньою істиною Божого народу в останні дні.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

І знову було до мене слово Господнє, кажучи: І ти, сину людський, візьми собі одну палицю й напиши на ній: Для Юди і для синів Ізраїля, його товаришів; потім візьми іншу палицю і напиши на ній: Для Йосипа, палиця Єфрема, і для всього дому Ізраїля, його товаришів. І з'єднай їх одну з одною в одну палицю, і вони стануть одним у твоїй руці. А коли сини твого народу говоритимуть до тебе, кажучи: Хіба не покажеш нам, що ти цим хочеш сказати? — скажи їм: Так говорить Господь Бог: Ось, Я візьму палицю Йосипа, що в руці Єфрема, і племена Ізраїля, його товаришів, і приєднаю їх до нього, до палиці Юди, і зроблю їх однією палицею, і вони будуть одним у Моїй руці. І палиці, на яких ти пишеш, будуть у твоїй руці перед їхніми очима. І скажи їм: Так говорить Господь Бог: Ось, Я візьму синів Ізраїля з-поміж народів, куди вони пішли, і зберу їх з усіх боків, і приведу їх до їхньої землі. І зроблю їх одним народом у країні, на горах Ізраїля; і один цар буде царем для всіх них; і вони не будуть більше двома народами, і не будуть уже ніколи поділені на два царства. І не будуть більше занечищувати себе своїми ідолами, ані своїми мерзотами, ані жодним із своїх переступів; але Я спасу їх з усіх їхніх осель, у яких вони згрішили, і очищу їх; і вони будуть Моїм народом, а Я буду їхнім Богом. І Давид, Мій слуга, буде царем над ними; і всі вони матимуть одного пастиря; вони також ходитимуть у Моїх постановах, і берегтимуть Мої устави, і виконуватимуть їх. І вони житимуть у землі, яку Я дав Якову, Моєму слугі, де жили ваші батьки; і вони житимуть у ній — вони, і їхні діти, і діти їхніх дітей — повіки; і Мій слуга Давид буде їхнім князем навіки. І ще Я укладу з ними завіт миру; це буде вічний завіт з ними; і оселю їх, і розмножу їх, і поставлю Мою святиню посеред них навіки. І Моя скинія буде з ними; так, Я буду їхнім Богом, а вони будуть Моїм народом. І народи пізнають, що Я, Господь, освячую Ізраїля, коли Моя святиня буде посеред них навіки. Єзекіїль 37:15-28.